

[Glistrup]

ners erfaring på rad og række for, at det vil det ikke. Når man forhøjer de lavtlønnedes indtjening med 1 kr. 20 øre i timen, så bliver virkningen, at den middellønnede stiger med 4-5 kr. i timen og den højtlønnede med 20 kr. i timen og den toplønnede med 50 kr. i timen. Sådan er det gået hver evig eneste gang, som vi har dokumenteret det led for led i de senere år, og sådan vil det selvfølgelig også gå denne gang. De økonomiske tyngdelove virker præcis på samme måde denne gang, som de har virket alle de tidligere gange. Derfor er der ikke nogen lavtlønshensyntagen.

Når den afsmitning kommer, så er det jo, fordi lønnen til syvende og sidst er den købspris, som virksomhederne giver for arbejdskraften. Når man gennemtvinger, at prisen for arbejdskraften for den lavestlønnede skal ligge omkring 39 kr. i timen, eller hvad der nu er tale om i forslaget, og når man oven på de beløb, som er bruttoløn for den enkelte, lægger alle disse tillæg for ferie og ATP og bidrag til den ene og anden og tredje og femte fond, og når man skal give 39 kr. for en, der ikke har særlige forudsætninger på det område, ja, så er det således, at den, der har forudsætninger, må man give måske 44 kr. eller 54 kr. eller 74 kr. for, og derfor smitter det af hele vejen opad. Men gennemførte man fremskridtsløsningen, så havde vi ikke den gennemslagsafsmittingsvirkning på de højere indkomster, så ville man nemlig ikke påvirke den pris, som virksomheden skulle give for arbejdskraften, på noget som helst niveau. Derfor er fremskridtsløsningen også af den grund den rigtige, og den fandtes og er fremlagt for folketinget allerede i december måned, fuldstændig detaljeret ud i alle økonomiske konsekvenser. Dér havde vi løsningen, uden at vi altså nu skal fortsætte mistrøstighedens vagtparades fremmarch.

Men vi har dog i hvert fald den fordel fremfor de tidligere gange, at den høje begejstring for det opnåede resultat ligesom udebliver denne gang, hvor man jo altså er klar over, at den er gal, den er rablende gal, med det, som man fandt ud af derhøved på statsministeriets gange her forleden aften.

Jeg har i den offentlige debat kun bemærket ét eneste begejstringsudbrud over det resultat, man nåede frem til. Det var de sangvinske udtalelser, som Arbejderbevægelsens

Erhvervsråd blev citeret for: 25.000 flere arbejdspladser skulle vi få ud af det, fortalte Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, hvis TV-Avisen har refereret dem rigtigt. Jo, for når vi får en uges ferie mere, så bliver der disse flere arbejdspladser. Hvorfor i alverden foreslog man da så ikke otte ugers ferie mere? Så havde vi jo udryddet de 200.000 arbejdsløse totalt og fuldstændigt med det samme, når samfundsøkonomien skulle fungere på den måde.

Det, der lå bagved, det ved vi jo alle sammen, det var, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fremturer i denne fuldstændig fejlagtige opfattelse, at der er én samlet sum af arbejde, som skal fordeles mellem de til rådighed stående, til trods for at enhver som helst kan sige sig selv, at hvor meget arbejde der er, det afhænger af, hvor meget der skal betales for arbejdskraften, og hvis prisen for arbejde stiger, ja, så bliver der mindre arbejde, der skal udføres, og vice versa. Det er derfor, det er så vigtigt, at prisen på arbejde ikke sættes op, men at lønfremgangen kommer, som fremskridtspartiet foreslår det, igennem skatnedsættelser. Det er på den måde, man i dagens Danmark kan give lønfremgange, nemlig ved at sætte skatten ned.

Men til trods for, at der ikke er den store begejstring for det, så har vi jo altså tre partier her i tinget, der er blevet så gamle, de tre ældste, at de nu vil lodse det her igennem. Det er jo nogenlunde åbenbart, hvorfor socialdemokratiet vil det: det er på grund af den rent interne partistrid, som man skulle have lægt, og så er det så raslende ligegyldigt, hvordan landets interesser er. Efter os syndfloden, det har jo alle dage været finansminister Heinesens valgsprog, som han formentlig slår op på Frederiksborg Slot, den dag dronningen adler ham.

Det var altså den side af sagen, hvor man fik sikret de 66 stemmer. Hvordan kommer man så et skridt videre? Ja, det gør man jo ved, at man også kan disponere over de 22 stemmer fra venstre, Danmarks liberale parti. Vi ved jo alle sammen, at det er i så massiv modstrid med, hvad hver evig eneste venstrepolitiker i snevis af gange hver evig eneste måned i de sidste fem år har skrevet og sagt ude over landet, det, som venstre nu foretager sig, når man stemmer for den ordning, der her er tale om. Hvorfor gør man det så? Ja, man forsøger sig jo med en hel del und-